Zeventiende jaar. Nr 113. Zaterdag, 1sten October 1870.

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, nº 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 1ste OCTOBER.

De hoop, dat de vrede spoedig zal kunnen gesloten worden is op nieuw vervlogen. De pogingen, door den heer Jules Favre in het hoofdkwartier van den koning van Pruisen aangewend, de gesprekken die hij met den heer von Bismark heeft gehad, hebben niet den minsten goeden uitslag voor de fransche republiek opgeleverd. Ontmoedigd is de heer Jules Favre van zijne zending teruggekeerd en het fransch gouvernement heeft besloten, dat het niets anders doen kan, dan den oorlog tot het uiterste voort te zetten. De heer von Bismark heeft zich niet bepaald met de voorwaarden te doen kennen, die hij aan het sluiten van eenen wapenstilstand stelde, hij heeft ook de voorwaarden laten weten, op welke Duitschland er in zou toestemmen om den vrede te onderteekenen.

Verre van de zware eischen te verstooten, die de meeste duitsche dagbladen Frankrijk willen opgelegd zien, heeft de alvermogende minister van den koning van Pruisen den heer Jules Favre laten weten, dat Duitschland den Elzas en Lorreinen tot aan Metz wilde hebben, en besloten was den oorlog voort te zetten tot wanneer Frankrijk zoo ver zou gebracht zijn, dat het enkel nog tot de mogendheden van tweeden rang zou behooren. Aldus ten minste zijn de woorden des heeren von Bismark overgebracht in de proclamatie, die de gouvernementeele delegatie van Tours heeft afgekondigd en aan al de prefecten en onderprefecten van Frankrijk gestuurd heeft.

Die groote eischen van Duitschland zullen door gansch Europa met spijt vernomen worden ; men had meer edelmoedigheid van den overwinnaar verwacht. Duitschland heeft nu genoeg getoond dat 't sterker dan Frankrijk is en wij gelooven niet dat het noodig is, dit laatste land zoozeer ter neder te slaan, om er voor het toekomende alle lust aan te ontnemen zich nog met Duitschland te durven meten en nog een begeerlijk oog op de Rhijnprovincien te durven slaan. De ijselijke rampen, door den oorlog in Frankrijk gesticht, zullen bij meer dan een geslacht voortleven en alle lust ontnemen om die te vernieuwen.

Nog Napoleon III.

M. Russell, de gekende korrespondent van den *Times*, zendt, onder dagteekening Coulommiers (op 15 mijlen afstand van Parijs) 16 september, eenige inlichtingen over de samenkomst van koning Wilhelm I en Napoleon III :

« Dewijl alles, hetwelk met den val van Napoleon III in verband staat, ten allen tijde belangrijk zijn zal, vermeen ik u eenige regelen te moeten schrijven, opzichtens hetgeen er in de samenkomst van den koning van Pruisen en den keizer, op het kasteel Bellevue, heeft plaats gehad.

» Die, welke de gelegenheid gehad hebben, deze beide vorsten te zien, kunnen zich inbeelden welke hunne houding op dit oogenblik was. De een oud, van hooge gestalte ; de ander, door bekommernis en natuurlijke smarten, na een zoo avontuurlijk en romantiek leven, verbrijzeld en zich ten speelbal van het lot ziende. Doch laten wij ons verhaal voortzetten, oud of nieuw, ik heb het uit de beste bron vernomen.

» Toen men vernomen had dat de kapitulatie geteekend was, gevoelde de koning dat hij het verlangen kon inwilligen, hetwelk door den keizer uitgedrukt was, om eene samenkomst te hebben. Doch de kwestie was te weten of het gevoeglijk was, dat de koning zich naar den gevallen vorst begaf. Men raadde Z. M. aan, hem in zijn hoofdkwartier af te wachtten. Er kwam een edelmoediger gevoelen bij hem op, en de oude ridderlijke koning, gaf gemakkelijk toe aan het denkbeeld, door den koninklijken prins uitgedrukt, dat er niets kwetsends was voor zijne waardigheid dat hij den keizer op het kasteel Bellevue bezocht, naar hetwelk deze zich ten 4 ure 's morgens begeven had ; hij had Sedan verlaten uit oorzaak van zekere manifestatiën, welke door de fransche soldaten, naar men zegt, onder zijne vensters gedaan waren.

» Inderdaad, men verhaalt, dat hij eenigen tijd op den grooten weg, in zijn rijtuig op de aankomst van graaf von Bismark gewacht heeft welke samenkomst het onderwerp was geweest van een vroegeren brief. De koning begaf zich dus op weg met zijnen zoon, zijnen staf en een geleide.

» Toen hij op het kasteel Bellevue aangekomen was, zag hij de fransche generaals in eene voorzaal met glazen deur, vereenigd. De koning stapte af en de keizer ontving hem aan den voet van den trap. De beide vorsten drukten elkander de hand en traden in de zaal. De koninklijke prins sloot de deur, bleef buiten staan en de koning bleef met den keizer alleen. De koning nam de eerste het woord.

» — God had hem de zegepraal gegeven in den oorlog, welke tegen hem ondernomen was, zegde hij.

» De keizer antwoordde, dat hij den oorlog niet gewild had. Hij had hem niet gewenscht ; hij was gedwongen geweest dezelve te verklaren, om aan 't openbaar gevoelen van Frankrijk te gehoorzamen.

» De koning antwoordde, dat hij wist dat de oorlog het werk van den keizer niet was. Hij was er van verzekerd. Uwe Majesteit heeft den oorlog gevoerd om aan 't openbaar gevoelen te gehoorzamen ; doch het zijn uwe ministers welke het openbaar gevoelen gemaakt hebben, hetwelk u gedwongen heeft den oorlog te voeren.

» Na eene poos maakte de koning opmerking dat het fransche leger met groote dapperheid gestreden had.

» — Ja, Sire, zegde de keizer, doch onder de troepen van U. M. heerscht eene regeltucht, aan welke mijn leger ditmaal is te kort gekomen.

» De koning antwoordde, dat het pruisische leger sedert eenige jaren, gebruik van al de nieuwe denkbeelden gemaakt en al de ondervindingen der andere natiën, reeds voor 1866 en van later gevolgd had.

» — Sire, uwe artillerie heeft den slag gewonnen. De pruisische artillerie is de volmaaktste der wereld.

» De koning boog zich, en herhaalde dat hij er aan gehouden had van de verbeteringen der andere natiën gebruik te maken.

» — Prins Frederik-Karel heeft over den uitslag van het gevecht beslist, deed de keizer opmerken. Het is zijn leger 't welk onze stelling ingenomen heeft.

» — Prins Frederik-Karel ! Ik begrijp U. M. niet. Het is het leger van mijn zoon, hetwelk te Sedan gestreden heeft.

» — En waar is dan prins Frederik-Karel ?

» — Hij bevindt zich met zeven legerkorpsen voor Metz.

» Op deze woorden sidderde de keizer en ging achteruit, alsof hij door eenen slag getroffen was. Doch welhaast herstelde hij zich en het gesprek duurde voort.

» De koning vroeg of Z. M. eenige voorwaarden te doen of voor te stellen had.

» — Geen enkele. Ik ben zonder gezag. Ik ben gevangene.

» — Mag ik alsdan vragen waar het gouvernement in Frankrijk is, met hetwelk ik zou kunnen onderhandelen ?

» — Te Parijs, hebben de keizerin en de ministers alleen de volmacht om te onderhandelen. Ik ben machteloos. Ik voer het bevel niet en stel geene voorwaarden.

» De koning zegde aan den keizer, dat hij voornemens was hem het kasteel van Wilhemshohe te Kassel, tot verblijfplaats aan te wijzen, indien hem dit aangenaam was. De keizer nam dit aan. Wat er verder plaats had, is zonder belang. Na afscheid van den koning genomen te hebben, drukte de keizer met ontroering aan den koninklijken prins zijne erkentenis voor de goedheid des konings uit.

» De houding van Wilhelm I, was gedurende de samenkomst volgens gewoonte edel en waardig. »

De Paus in de Leonische wijk opgesloten.

Zijne Heiligheid Paus Pius IX is gevangen, en Victor-Emmanuël is zijn meester.

De Italianers zeggen dat de Paus souverein blijft ; dat hij meester is van de Leonische wijk ; dat de onafhankelijkheid van zijn geestelijk gezag geheel is, en dat het gouvernement van Victor-Emmanuël zich het eerst verplicht hetzelve te beschermen. Aan de lieden die eene diergelijke taal voeren, is er maar een enkel woord te antwoorden, het woord met welk Pius IX den graaf Ponza di San-Martino ontvangen heeft : « Gij zijt allen wit geschilderde graven. »

Men behoeft slechts de oogen te slaan op eene goede kaart van Romen, om te zien dat de Paus gevangen is. De Leonische wijk, in welke hij gesloten is, is eene sterkte der midden eeuwen, gemaakt door Leo IV om de Sint-Pieterskerk te bevrijden tegen de verwoestingen der Sarrazijnen en vergroot door Urbanus VIII. Ook draagt zij den naam van Borgo, dat is sterkte. Zij heeft slechts gemeenschap met de stad door de brug St-Angelo en de poort van den Heiligen Geest ; met den buiten, door twee poorten ten noord-westen en door twee anderen ten zuid-westen. Die meester is van deze vijf poorten en van de brug, is volkomen meester van alles wat zich in de sterkte of *Borgo* bevindt. Niemand kan er uit- of ingaan zonder zijne toelating, en zekerlijk is keizer Napoleon vrijer in het kasteel van Wilhemshöhe dan Pius IX opgesloten in de Leonische wijk, langs alle kanten door de Piemontezers bewaakt.

Op den markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld 364 koeien, 165 schapen, 165 vette varkens en 1399 magere varkens.

— De luitenant Kervyn de Denterghem is met 19 pauselijke zouaven te Brussel aangekomen.

— De Pauzelijke troepen zijn in de twee

DE VADERVLOEK.

Losse bladen uit L. Muhlbach's werk Benjowsky.

(Vervolg.)

Maar hij liet Benjowsky binnen, volgde hem met vroolijk gejank en kwispelstaartend. Benjowsky bleef staan voor de deur, die naar de binnenvertrekken voerde en hield den hond terug. Hij mocht hem niet verder volgen, deze deur wilde hij alleen binnen gaan, niemand zelfs niet de hond, mocht zijne aankomst verkondigen

Nu was hij over den drempel getreden, nu. had hij de deur achter zich gesloten. Hij stond in de gemeenschappelijke woonkamer.

Zij was ledig. Niemand kwam hem te gemoet, niemand heette hem welkom, of wees hem terug van den drempel. Maar de kamer droeg het kenmerk van gemak, van behagelijkheid. Men zag dat zij bewoond was, dat er voor korten tijd nog menschen in waren geweest. De stoelen waren verschoven, een opengeslagen boek lag op de tafel voor de sopha, een roselint op het naaitafeltje in de vensternis, en het vogeltje, dat in de koperen kooi op de vensterbank stond, tjilpte en jubelde vroolijk.

Benjowsky aanschouwde dit alles met een enkelen, langen blik, dien hij door de kamer liet zweven, vervolgens ging hij er met langzamen, zwaren tred door, en het luid gerucht zijner voetstappen verschrikte hem, het klonk hem even dof en hol als het kloppen der nagels in eene doodkist ! Nu legde hij de hand op den knop der deur, die in het aangrenzend vertrek voerde. Maar in 't zelfde oogenblik trad hij verschrikt achteruit.

Uit deze kamer klonk hem luid gelach en vroolijk gekout van kinderstemmen tegen. Daartusschen hoorde hij de zachte liefdelijke stem eener vrouw en de heldere stem van een man.

Maar de vrouwenstem was niet de stem van Leonora, maar de stem van den man was niet die van den ouden graaf Hanski.

Wie waren zij die in de kamer lachten en schersten, terwijl de heer des huizes buiten voor de deur stond met hevig kloppend hart, bleek van aandoening en zieleangst ? Wie waren deze kinderen, die zoo vroolijk dartelden, en « vader, moeder » riepen ? Bevond zijn zoon zich onder hen, was hij onder de lachenden. terwijl zijn vader in smartelijken zieleangst achter de gesloten deur stond ?

Neen, hij kon deze deur niet openen, hij kon den kring der gelukkigen, der lachenden niet binnentreden ? Hij wankelde terug van de deur en kon echter niet verder gaan ; zijne beenen beefden onder hem ! Op den stoel, die nabij de deur stond, zonk hij neêr, naar adem, naar kalmte hijgende.

Eensklaps werd nu deze deur geopend en een jong man, in de nationale hongaarsche kleederdracht van den hoogeren stand, trad in de kamer. Zijn frisch gezicht had eene lachende uitdrukking en toen hij haastig door de kamer ging floot hij de vroolijke wijs van een hongaarschen dans. Maar te midden dezer melodie verstomde hij en zag op den vreemdeling, dien zijne vroolijke bruine oogen nu eerst ontwaarden. De vreemde richtte zich op en maakte een lichte buiging.

— Verontschuldig mij, als ik ongelegen kom, zegde hij met zachte, bevende stem. Ik wenschte den heer graaf Hanski te spreken.

— Dan zijt ge juist bij den rechten man gekomen, zegde de jonge man met vroolijke ongedwongenheid. Ik ben graaf Hanski in eigen persoon, en verzoek u mij te zeggen aan welke gelukkige omstandigheid ik de eer van uw bezoek te danken heb ?

— Gij zijt zeer goed, heer graaf. Maar mijn bezoek geldt den ouden graaf, den bezitter van dit slot.

— Hoe mijnheer ? Den ouden heer graaf ? Ik ben de bezitter van het slot Sandomiritz en er is in geheel Hongarië geen graaf Hanski buiten mij. Ik kan zelfs zeggen, voer hij met eenen lichten glimlach, als tot zichzelven sprekende voort : dat het mij tamelijk moeilijk is geworden, mij als graaf Hanski erkend te zien. Ik verzoek u dus mij te zeggen, waarmeê graaf Hanski u dienen kan.

— De graaf Hanski, degene, welke acht jaren geleden dit slot bewoonde, is dus — niet meer hier ? vroeg Benjowsky met doffe stem.

— Ha, gij vraagt naar den ouden heer graaf, mijn dierbaren ouden oom ? Mijn hemel ! mijnheer, het moet lang geleden zijn dat ge in Hongarië geweest zijt ; en ge moet thans niemand in den omtrek gesproken hebben, anders zoudt ge weten dat de oude graaf Hanski reeds sedert zes jaren dood is.

— Dood, murmelde Benjowsky, dood !

De jonge graaf las op het bleeke gezicht van den vreemde eene diepe zielsmart en met eene uitdrukking van innige deelneming naderde hij hem.

— Mijnheer, ge hebt den overleden graaf willicht goed gekend en naar 't schijnt zeer lief gehad ?

— Ieder die hem kende, beminde hem antwoordde Benjowsky, en ik heb hem zooveel te danken ! Hij was mij een vriend, een vader !

— De jonge graaf zag met stijgende verwondering in het bewogen, treurig gelaat van den vreemde.

— Mag ik u vragen. mijnheer, wie ge zijt ? Ge zult mij deze nieuwsgierigheid vergeven en 't begrijpelijk vinden, dat ik den naam van den man wensch te weten, die mijn oom zoo na heeft gekend en hem zoo oprecht betreurt.

— Wat doet de naam er toe, mijnheer de graaf ! Ik ben een reiziger, die hier in dit slot, jaren geleden, eene gastvrije ontvangst heeft ontvangen en er langen tijd mocht vertoeven.

— Nu, mijnheer, de gastvrijheid is nog altijd in 't slot Sandomiritz te huis en ik verzoek u ten zeerste, die van mij te willen aannemen ! Ieder die mijnen oom gekend en bemind heeft is mij een welkome gast, want ik zeg gelijk gij daar zoo even zeidet : Ik heb hem zoo veel te danken. Blijf dus hier zoolang het u behaagt. Gij hebt voor mij geen anderen naam dan dien van vriend mijns ooms.

— Ik dank u heer graaf, en verzoek u mij nog twee vragen te vergunnen.

— Vraag, mijnheer, vraag, en ik beloof u een oprecht en eerlijk antwoord.

— Welnu, mijnheer, graaf Hanski had eene dochter, waar is zij ?

— Mijnheer, de gravin Leonore is waar haar vader is : een jaar geleden is zij gestorven !

— Dood ! Ook dood ! mompelde Benjowsky. Hij sloeg de handen voor zijn gezicht en snikte luid. Graaf Hanski zag verwonderd op de trillende, snikkende gestalte, maar eensklaps vloog een lichtstraal over zijn gelaat en zijne trekken namen eene verschrikte houding aan.

— Mijn God, lispelde hij zacht, mijn God, zoo bij het ware, zoo bij terugkwam, om — maar neen, neen, dat kan dat mag niet zijn ! Ik wil het niet gelooven, het zou ontzettend zijn !

— Mijnheer, zegde hij vervolgens luid, ge hebt, naar 't schijnt, niet alleen den vader, maar ook de dochter gekend en bemind ?

— Ja, ik heb haar bemind, riep Benjowsky smartelijk. Ik bid u, verhaal mij van haar. Hoe stierf zij ? Hoe leefde zij ?

— Mijnheer, zij leefde gelijk eene vrouw leeft, die hare ziel en hart aan eenen man heeft geschonken, op wien zij geheel haar geluk had gesteld, maar te laat erkennen moest dat hare liefde niet waardig was. Zij leefde, gelijk eene vrouw kan leven, die na een vijfjarig gelukkig huwelijk, verradelijk door haren man verlaten